

[Justitsministeren.]

skal være Tilsynsraadet, der skal være Appelinstans i Stedet for Amtmanden. Men det forekommer mig at have sine Vanskeligheder med dette Tilsynsraad, som skal sammenkaldes, naar der foreligger et Tilfælde, og skal sammenkaldes hurtigt. Der kan jo være Medlemmer, der skal rejse fra fjerne Dele af vort Land, og selv om det nu ikke er saa umaadelig stort, kan det dog blive en Rejse, der tager en Dag og jo ogsaa koster mange Penge, naar Tilsynsraadet skal samles og afsige Kendelse i en saadan Sag. Jeg tror, det bliver en noget langsom og bekostelig Fremgangsmaade, saa jeg vilde tro, at det at lade Amtmanden være Appelinstans var baade billigere og bedre — det er paa det sidste, jeg maa lægge Vægten. Men jeg kan forhandle med Udvalget desangaaende.

Der er kun rettet eet bestemt Spørgsmaal til mig, og det er fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, som spurgte mig, om dette Forslag er at forstaa saaledes, at Tvangsindlæggelse kun kunde finde Sted paa autoriserede Klinikker. Det er klart, at der kan finde Tvangsindlæggelse Sted paa Stats- eller kommunale Hospitaler, det staa der først i § 1. Videre staa der i § 1:

„eller paa private Helbredelsesanstalter, som er autoriserede til at modtage sindssyge til Behandling.“

Saaledes slutter første Punktum i § 1, og jeg maa synes, at allerede dette udtrykker tydeligt nok, at Tvangsindlæggelse kun kan finde Sted paa saadanne private Helbredelsesanstalter, som er autoriserede. Men det hedder endvidere, at den meddelte Autorisation kan til enhver Tid tilbagekaldes, og naar en Læge dør, saa skal den nyansatte autoriseres, og derfor maa jeg ogsaa mene, at det er en given Ting, at en Tvangsindlæggelse kun kan finde Sted paa saadanne private Klinikker, som er autoriserede.

Den Tanke, som det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte om, at der skulde beskikkes en Værge for enhver, der tvangsindlagdes paa en Sindssygeanstalt, altsaa en Slægtning eller en anden, som paatog sig at tilse denne Patient, besøge ham undertiden og i det hele tage sig af hans Ve og Vel, saaledes at Patienten, hvis han er i Stand til overhovedet at opfatte noget, kunde føle den Tryghed, som laa i, at en ham bekendt Mand og Kvinde drog Omsorg for, at der ikke skete ham nogen Uret, synes jeg er i sig selv tiltalende, og jeg vil gerne gaa ind i en Forhandling

om, hvorvidt det kan lade sig gøre. Jeg kan ikke i Øjeblikket straks overse, hvor vidtgaende Konsekvenser det vil kunne faa, det vil jo blive overmaade mange Mennesker, der paa den Maade maatte lade sig engagere som Værge, men jeg tror dog, det kan lade sig realisere.

At der skal tilvejebringes Overensstemmelse mellem § 9 og Straffelovens Bestemmelser om Trusler og Undsigelse, er rigtigt. Hvad der i saa Henseende skal ske, kan der jo drages Omsorg for under Udvalgets Forhandlinger.

I øvrigt tror jeg, at man om alle Enkeltheder forhandler bedst i Udvalget, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Elmquist: Overfor det ærede Medlem Fru Elna Munch vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i, at man med Hensyn til Tuberkulose og andre Sygdomme altid staaer overfor Mennesker, til hvem man kan sige: Du lider af Tuberkulose, og derfor skal du lade dig indlægge paa en Anstalt, hvorpaa saa den vedkommende lader sig indlægge. Jeg kender adskillige Tilfælde, hvor Folk, der led af Tuberkulose, af al deres Magt har sat sig imod at blive indlagt paa et Tuberkulose-sanatorium, skønt det fra Lægens Side har været fremhævet, at det var absolut nødvendigt.

Naar man ikke overfor disse kan gribe ind med Tvangsindlæggelse, kan jeg stadig ikke se, at det skulde være berettiget at indføre noget ganske nyt overfor sindslidende, og at man af kurative Hensyn skulde kunne tvinge dem til en saadan Indlæggelse. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at vi bygger Sindssygehospitaler med Helbredelse for Øje og ikke alene for at indlægge dem, der er farlige for sig selv. Men der findes paa Sindssygehospitalerne mangfoldige Patienter, der lader sig indlægge frivilligt eller i Kraft af Raad fra deres nærmeste.

Vi kan, som sagt, ikke gaa med til, at Samfundsmagten skulde gribe ind overfor en enkelt Person alene i Kraft af Oplysninger fra de nærmeste og en tilfældig Læges Udtalelse og sige: Af Hensyn til din Helbredelse er det nødvendigt, at du bliver lagt ind, og du mister derfor din personlige Frihed. Naar en Mand paa Grund af Sygdom bortdødsler sine Midler, ved den højtærede Minister udmærket godt, at man gennem Umyndighedslovgivningen kan faa ham umyndiggjort. . . . Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, deri